

651

77

2) Ё Янкѹло, Янкѹло войвѹдо
 прочѹи ми се мѹре мѹр Янкѹла
 прочѹи се у Янкѹла града
 а Янкѹнка у Янкѹна града

Когѹ бѹше Турци ти пленѹа
 петстѹти годѹни България водѹа
 тогѹи я поробѹа нѹната им мѹйка
 а бацѹа им не шѹиш издѹнка.
 Янкѹл земѹа у Янкѹла града
 а Янкѹнкѹ у Янкѹна града.

Па раскѹа мѹре пораскѹа
 на поѹзда мѹре да се жѹнат.

А старѹ бадетѹна на друѹмѹе стоѹ
 оздѹл ѹде премѹадо войнкѹ?
 на не баба по-тиѹм гѹвѹри:

"Помѹзи бѹг старѹ бадетѹно."

"Дѹл бѹг добрѹ премѹадо юнкѹн'.

Сѹка сѹрѹни рѹка те ѹ те срѹщам
 сѹка сѹрѹни рѹка кѹнѹ вѹртѹш.

Кадѹ ѹдеиш и откаѹ кадѹ ке ѹдеиш?"

Он ѹ вѹка:

"Такоѹ бѹга старѹ бадетѹно
 ѹ си прѹжѹни лѹка еѹ прилѹк'
 ем на лѹце, ем на рѹшѹна снага
 ем на вѹрна кѹнѹ."

А тобѹ бѹше нѹна старѹ мѹнкѹ
 щѹто мѹйка мѹлко ѹ познаѹа.

"Такоѹ бѹга Янкѹло войвѹдо
 ѹ ке тебе да те прѹжѹи у Янкѹна града.

Тѹмо ѹма момѹ за тебека."

Исицѹна си Янкѹл ѹ вѹрна кѹнѹ:

"йде ѹде, кѹнѹ Шарколио
 да ѹдеиш у Янкѹна града
 да си прѹжѹни лѹка еѹ прилѹк'."

Па си ѹѹде у Янкѹна града
 на си земѹ Янкѹнка невоѹкѹ.

Добѹр' ѹа у кѹговѹ гѹвѹри.

Па сѹдѹа при годѹни вѹреѹе
 сѹздѹадоѹ тѹа мѹжѹка рѹжба.

Дѹтѹ мицѹи, до бѹга се че.

Прѹгѹвѹри Янкѹла войвѹдо:

"Такоѹ бѹга, Янкѹнкѹ невестѹ
 на друѹм ѹма старѹ бадетѹна

ойде г'и'ме
да 'а цаким стора измикарка
да изчува това мѝлко дете."
Па си ойде Янкула войвода
посети си стора измикарка.
Она дойде дете г'им чѝла.
Дете мицѝ, до Бога се чѝе.
Она ти позна дек' ѝ е син и шѝрка
и на дете жални пѝсти поѝ:
"Нѝти нѝти мѝе мѝло вниѝе
ѝм от сѝна ѝм от мѝла шѝрк'."
Расплака се Янкинка невест'
исфърли си предѝли пѝлени.
Па си ойде на порта
пречекѝ си Янкула войвода.
Па на Янкул' по-триом побори:
"Таком Бога, Янкуло войвода
връжи си кѝнче у якрѝ
извади си ~~мицѝве и цифрѝве~~ и цифрѝве мицѝве
на си флѝзти у лѝдни ораѝ
да убѝеш стора баберѝна.
Какви жални пѝсти поѝ
на мѝйто мѝло дете!"
И ѝн ойде г'жални пѝнгушерѝ
на си азна мѝре послуша.
Она на му пѝе:
"Нѝти нѝти мѝе мѝло вниѝе
ѝм от сѝна, ѝм от мѝла шѝрк'!"
Па си флѝзна Янкула войвода
па на ѝ проговори на стора баберѝна:
"Т'ком Бога стора баберѝно
цѝо ми поѝеш триѝ жални пѝсти?"
Извади си цифрѝве мицѝве
турѝ ти на нѝйните градѝ.
Она вѝка: "ѝ ме не убѝвай, премладо юначе!
Знаѝш ми сѝнке помниш ли
кога ми бѝте матѝнка
ѝ си бѝх пѝрва убавѝца.
Мѝне Турѝи мѝва ме фанѝла

Давна ти на шим го ф Земља
а вазе ви, сине, потурчија.

Един оиде у Јакула града
а друг оиде у Јакина града."

"По што, мари, ти ќе ми познаеш?"

И она тогаш му вика:

"Таком Бога Јакуло војвојо
ја си соблечи ружното от тебе.

Повикај Јакина невеста
за кајот твоя мџико дете.

Койки гради голем белег има

на твоя на твоя глава голем белег има.

(Они са били близнаци — двајмата.)

И тогаш седнаа двајмата

на погледнаа голем — им рече

на мукнаа писом да си пишат.

Јакул вика:

"Таком Бога стара бабетина

ја к' идем одде Слџице зајди

ти за идем одде Слџице изрџва."

Прозбори стара бабетина:

"Ја сајмајте ми мили деца

к' идеме у Софија града

у Софија у света Недела.

Ќе повикаме до трима владика.

Там ќе вазе преческија да разрат

там ќе вазе да ви исповејат."

И тогаш са се решиа и са се собраа, и детето баба е
чувала. А они оидоа до Слџице зајди, един оидо до
Слџице изрџва.

- 'Наши, уилашме са си, што са си вѳрата
мениме. Та са си од брат и сестра дете са
ожиале.

* use of
phrase
"вѳра мениме"

I congratulate her on the well-developed version.

702 demonstrates melody